

เนื้อคู่ครับ

มาทางไหน
กลับไปทางนั้นเลย!

สามหนึ่งสองหนึ่ง เขียน
寤墨 Wu Mo วาด

Rose

เนื้อคู่ครับ
มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

ตัวอยู่ข้าง

สามหนึ่งสองหนึ่ง
เจียน

ก ร อ่ า น คื อ ร าก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

วรุณคือคนที่เมื่อพ้นวัยเด็กก็ไม่ดูการ์ตูนแล้ว
เขาชอบอ่านหนังสือ แต่เป็นหนังสือแนวการเงิน การลงทุน และการพัฒนาตัวเอง
- สามหนึ่งสองหนึ่ง

เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพetch (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Rose Publishing

สื่อดิจิทัลให้บริการความโหดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การซ้ำ ตัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดจนออกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-4846-0

อมรินทร์

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่/ประธาน อุทกพันธ์ บัญจรัฐโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ/ผู้พิมพ์/จัดจำหน่าย
ที่ปรึกษา/ฝ่ายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดอง จิระอร • บรรณาธิการ/ฝ่ายการ ลีริกาณ์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหารและบรรณาธิการ ปิยรัตน์ พิณประภา • บรรณาธิการต้นฉบับ กัลยากร เจริญมรรรัตน์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรรัตน์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด • คอมพิวเตอร์ รัชฎาภากร ศรพรมผลฉาย
พิสูจน์อักษร ดวงกมล บุญรอด • ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวระยอ

คำนำสำนักพิมพ์

คนอ่านที่ถือหนังสือเรื่อง *เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!* ของ “สามหนึ่งสองหนึ่ง” อยู่ในมือขณะนี้ คงจะเคยได้ยินคำว่า Rainverse กันมาบ้างแล้ว เรนเวิร์สเป็นจักรวาลสมมติที่จะกล่าวถึงความสัมพันธ์ของคนสองคนซึ่งมี “ฝน” เป็นตัวสำคัญในการเชื่อมโยงเขาทั้งคู่ค่ะ

สำหรับเรื่องนี้จะเล่าเกี่ยวกับคนสองคนที่มีอาการหูดับทุกครึ่งเวลา ฝนตก คนหนึ่งรู้สึกรำคาญเหลือเกินเวลาที่โลกเงียบงัน แต่อีกคนกลับชอบช่วงเวลาที่โลกใบนี้ไร้ซึ่งเสียงใดๆ และเพราะแบบนี้เองจึงทำให้ “อดิน” หลีกเสียงที่จะเจอกับ “วรุณ” มาโดยตลอด แต่ใครจะหลบหนีชะตาที่คนบนฟ้ากำหนดมาได้กันละ หากอยากรู้แล้วเรื่องราวของพวกเขาจะดำเนินต่อไปอย่างไร เตรียมร่วมให้พร้อมแล้วเปิดหน้าถัดไปเพื่อพบกับพวกเขากันเลยค่ะ

Rose

ຕົວຢ່າງ

บทที่ 1

เจ้างอนนามปากกาน้องหมี ในกระป๋องแป๋ง

ซ่า

ชายหนุ่มในเสื้อเชิ้ตสีอ่อนสบายๆ มองเงาเลื่อนรางของตัวเองที่สะท้อนอยู่บนกระจกของประตูรถ ผมสีดำตัดสั้นอย่างเรียบร้อย เครื่องหน้าได้สัดส่วนประณีต คิ้วโก่งโค้งรับกับแว่นตาและจมูกโด่ง แพขนตาสีดำองุ่นยาว คนคนนี้เป็นเก๊อบจะเป็นผู้ชายหน้าหวาน ถ้าไม่ติดตรงแว่นตาสีเข้มเยือกเย็น เครื่องขีมิ เจ้าของเขาในกระจกนวดคสังเนื้อหว่างคิ้ว ดวงตาเลื่อนไปมองหยาดฝนที่กำลังตกกระหน่ำลงมาจกฟากฟ้า เสียงคำรามของพายุตั้งลั่นราวกับวารถยนต์กำลังขับผ่านน้ำตกยักษ์จากสวรรค์

ที่ว่า ‘วรุณ’ กลับไม่ได้ยิน

เขาไม่ได้ยินเสียงฝนตกมาสามปีแล้ว...ไม่สิ เขาไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย เวลาฝนตกมาสามปีแล้ว

ในวันฝนตก เสียงเดียวที่เขาจะได้ยิน...คือเสียงของผู้ชายคนหนึ่ง ที่หมอดูบอกว่าเป็นเนื้อคู่ของเขา

และมันก็ค่อนข้าง...

น่ารำคาญ

ตอนที่เขาเริ่มมีอาการหูดับในช่วงเวลาฝนตก ที่บ้านพาเขาไปรักษา

เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

กับแพทย์เก่ง ๆ หลายคน แต่ทว่าไม่มีแพทย์คนไหนสามารถรักษาอาการหูดับ ในช่วงเวลาฝนตกได้เลย ครอบครัวจึงพาเขาไปหาหมอประจำตระกูล หมอตอบบอกว่า เป็นเพราะเขาเป็นลูกที่พอกับแม่ไปขอกับพระพิรุณ เขาเป็น ลูกชายคนโตของบ้าน พอกับแม่มีลูกยากมาก ไม่ว่าจะใช้วิธีการแพทย์ แบบไหนก็ไม่ประสบความสำเร็จ พอกับแม่ของวรุณจึงหันไปพึ่งหมอ ประจำตระกูลทางฝั่งพ่อ หมอแนะนำให้ไปขอลูกกับพระพิรุณ เขากับ น้องสาวจึงได้ออกมาลี้มตาดูโลก

เหตุที่วรุณมีอาการหูดับในวันฝนตก นั้นหมายถึงว่าสายใยแห่ง โชคชะตาระหว่างเขากับเนื้อคู่ได้มาบรรจบกันแล้ว

เขาต้องเคยเจอ เคยพูดคุย หรือเคยเดินเฉียดกับเนื้อคู่มาก่อน และ ‘เสียง’ ที่เขาได้ยินนั้นก็ไม่ใช่ว่าเขาจะได้ยินทุกครั้งที่ฝนตก บางครั้งในวันฝนตกเขาก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย...เหมือนอย่างเช่น วันนี้

ส่วนเวลาที่เขาได้ยิน ‘เสียง’ ของเนื้อคู่ก็จะเหมือนกับการปาลูกบอล ลงบนผ้านวมนุ่ม เขาได้ยินเสียงแต่ไม่สามารถสื่อสารกับอีกฝ่ายได้ ซ้ำเนื้อคู่ ก็เหมือนจะไม่ได้ยินเสียงของเขา

‘เสียง’ ที่ได้ยินเป็นบางครั้งในวันฝนตกจะมาในรูปแบบของคำบรรยาย ยืดยาวที่พอนั่งฟังไปเรื่อย ๆ สมอของเขาก็จะจินตนาการว่ากำลังนั่งชม ภาพยนตร์แฟนตาซีเรื่องหนึ่ง

เขาเคยนำเรื่องการได้ยินเสียงฝ่ายเดียวไปเล่าให้หมอหูฟัง คำตอบ ที่ได้รับคือเพราะจิตวิญญาณของเขามาจากพระพิรุณ สัมผัสพิเศษนี้ย่อมต้อง ลึกซึ้งมากกว่าเนื้อคู่ของเขาที่เป็นคนธรรมดา

หากต้องการติดต่อสื่อสารกับอีกฝ่ายในวันฝนตก

ตัวตนของเนื้อคู่ในใจเขาต้องไม่คลุมเครือ

แต่จนถึงวันนี้วรุณก็ยังไม่รู้ว่าเนื้อคู่ของเขาเป็นใคร

วรุณนอนหลับพักผ่อนด้วยท่าที่ผ่อนคลาย เขาหลับตา รู้สึกสบายหู อย่างน้อยครั้งที่จะหาโอกาสได้

ตลอดเวลาสามปีที่ผ่านมา ภาพยนตร์แฟนตาซีที่ปรากฏอยู่ในสมอ

ของเขานั้นเป็นเรือของแหวนสองวง แหวนวงหนึ่งอยู่บนโลกใบนี้ ส่วนอีกวงอยู่บนโลกคู่ขนาน คนที่สวมแหวนสองวงนี้จะไม่สามารถถอดออกได้ จนกว่าพวกเขาจะได้แต่งงานกันภายใต้พิธีศักดิ์สิทธิ์ ฟังดูเหมือนโรแมนติก แต่เบื้องหลังของแหวนสองวงนี้เรียกได้ว่าน่าขนลุกขนพอง

มันถูกเรียกว่า ‘แหวนชะตาเลือด’

ช่วงแรกๆ ของเนื้อเรื่องเป็นการผจญภัยเรียนรู้โลกคู่ขนาน สดใสน่าตื่นเต้น แต่พอความจริงของแหวนถูกเปิดเผย เนื้อเรื่องครึ่งหลังก็มีแต่การฆ่าฟันและช่วงชิง หลังจากเรื่องนี้จบได้ไม่นาน เรื่องใหม่ก็มาทันที...

คราวนี้เป็นเรื่องของไข่มังกรกับเด็กหนุ่มคนหนึ่ง...

สุดท้ายจะทนเลยจริง ๆ

วรุณถอนหายใจเล็กน้อย เขาเปิดเปลือกตาแล้วทอดมองผ่านไหล่คนขับรถไปยังรถยนต์บนท้องถนนตรงหน้าที่ดูเลือนรางภายใต้ม่านน้ำบนกระจกหน้ารถ

เขากำลังกลับบ้าน

โทรศัพท์มือถือที่อยู่ตรงที่วางแขนสั้น วรุณหยิบมันขึ้นมาดู... เป็นข้อความจากวาริน น้องสาวของเขา

วารินถึงน้องต่าย : พี่วรุณ ตอนนีฝนตก วาว่าพี่ต้องไม่ได้ยินเสียงแน่เลย วาเลยส่งข้อความมาหาพี่ เหมือนเมื่อวานพี่บอกว่าวันนี้จะไปกินข้าวกับเพื่อนแถวสุขุมวิทใช่ไหม ขากลับที่แวะศูนย์สิริกิติ์ให้มาได้เปล่า คือตอนนี้วากับเพื่อนติดฝนอยู่ในตึกเรียนพิเศษยังออกไปไหนไม่ได้เลย T^T

วรุณ : มีอะไรล่ะ ทำไมต้องรีบขนาดนั้น

วารินถึงน้องต่าย : คือว่านักเขียนที่วาชอบเขาจะมาแจกลายเซ็นที่งานหนังสือใหม่ต้อนรับปีใหม่ตอนสองโมงถึงสี่โมง แล้วนี่มันสามโมงแล้วอ่าพี่วรุณ วากลับไปไม่ทัน พี่วรุณไปให้วาหน่อยได้ไหมคะ

วารินถึงน้องต่าย : *อิโมจิซ้อนตาออกด้ออัน*

เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

วรุณอยู่ใกล้กับสี่แยกอโศกพอดี เขาจึงตอบตกลง หลังจากนั้น วรุณก็ได้รับสติ๊กเกอร์ส่งจูบมาจากวารินอย่างท่วมท้น

วรุณโตกว่าวารินแปดปี ตอนนี้อายุยี่สิบห้า ส่วนวารินอายุสิบเจ็ด กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า

รถยุโรปเลี้ยงเข้าสู่อุโมงค์รถไฟเซก เน้นนอนว่าปายวันอาทิตย์แบบนี้ ทางเข้าศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์จึงแน่นขนัดไปด้วยรถยนต์

วรุณอดทนรอในรถอย่างใจเย็นจนเวลาล่วงไปสามโมงครึ่ง รถยนต์ ก็ยังไม่สามารถเข้าไปในลานจอดรถของศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ได้

ฝนหยุดตกพอดี

โลกทั้งใบกลับมาส่งเสียงอีกครั้ง วรุณตัดลินไจลงจากรถ และบอกกับคนขับรถว่าหลังจากเสร็จธุระแล้วเขาจะโทร.หา อากาศข้างนอกเย็นเป็นพิเศษเพราะมีฝนตกในช่วงที่กรุงเทพมหานครมีลมหนาวมาเยือนพอดี วรุณเดินหลบแอ่งน้ำอย่างคล่องแคล่ว เขาเป็นคนขี้อายและเดินเร็วไม่ถึงสิบนาทีวรุณก็เข้ามาในอาคาร เขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูรายละเอียดที่วารินส่งมาให้ทางแชต

ทันทีที่วรุณเห็นชื่อหนังสือ เซลล์ทุกส่วนในร่างกายของเขาก็หยุดทำงาน

วารินถนัดน้องต่าย : เรื่องนี้ ๆ แหวนชะตาเลือด

วารินถนัดน้องต่าย : เล่ม 5 พร้อมบ็อกซ์นะที่วรุณ! อย่าลืมขอลายเซ็นให้วาด่วยยย *อิโมจิซ้อนตาอดอ้อน*

แหวนชะตาเลือด...

หัวใจของวรุณเต้นระรัว มือไม้ของเขาพลันชื้นไปด้วยเหงื่อ รวกับความสงสัยผลักดันให้หูตาของเขาไวขึ้น เขาเข้าไปในฮอลล์จัดงาน มองหาที่ตั้งของบูธสำนักพิมพ์ไม่นานก็เจอ ตัวบูธสำนักพิมพ์เรียกได้ว่าใหญ่สะดุดตา แต่ก็ยังไม่เท่ากับจำนวนคนยาวเหยียดที่กำลังต่อแถวเพื่อขอลายเซ็นนักเขียนคนหนึ่ง

วรุณหรีตามองแถวตรงนั้น ก่อนจะรีบเดินไปที่บู๊ธแล้วซื้อหนังสือ เรื่องแหวนชะตาเลือดเล่มห้าพร้อมกล่อง หลังจากนั้นก็มายืนต่อแถว ยาวเหยียดให้เห็นเมื่อครู่นี้ และวรุณก็เป็นคนสุดท้ายที่ทีมงานอนุญาตให้ ต่อแถวเพื่อขอลายเซ็น

ฉิวเฉียด

หนังสือเล่มสุดท้ายของชุดสอดอยู่ในกล่อง ในระหว่างที่ยืนต่อแถว วรุณก็แกะซีลออก เขาหยิบหนังสือขึ้นมา ส่วนกล่องก็เอาแขนหนีบไว้ ข้างลำตัว วรุณพลิกอ่านคำโปรยบนปกหลังของหนังสือ

เมื่อความจริงของแหวนแห่งราชวงศ์กษัตริย์ถูกเปิดเผย แหวนที่อยู่ เคียงข้างรับใช้ราชวงศ์มาอย่างยาวนาน แหวนที่คอยเลือกเฟ้นคู่ครองให้ กษัตริย์แห่งดินแดนสี่ทองแห่งนี้มาหลายร้อยปี แหวนที่ทุกคนต่างสรรเสริญ แท้จริงแล้วต้องแลกมาด้วยการสังเวยหลายร้อยชีวิต องค์กรชทายาทมาถึง ทางแยกของราชวงศ์...

ทันทีที่วรุณอ่านคำโปรยนั้น เขาเหมือนลวงรู้ตอนจบของนิยายว่า จะเป็นอย่างไร

ทั้งคำว่า ‘แหวนชะตาเลือด’ ทั้งคำว่า ‘กษัตริย์’ ล้วนแล้วแต่เคยผ่าน เข้ามาในสมองของเขาทั้งสิ้น

วรุณพลิกกลับไปพลิกหน้า เขาดูนามปากกาของนักเขียนคนนี้
น้องหมีในกระป๋องแป้ง

วรุณคล้ายกับกำลังจมลงไปใมนหาสมุทรแห่งภวังค์ เลือดในกาย สูดผิด นิ้วมือยามที่เปิดไปยังบทแรกของแหวนชะตาเลือดเล่มห้า สั่นเล็กน้อย ทว่าตัวหนังสือที่ปรากฏบนกระดาษนั้นไม่ได้อยู่ในสายตาเลย สติของเขาล่องลอยและสับสน ในวินาทีที่รวบรวมสติได้ก็ถึงคิวของเขาพอดี วรุณวางหนังสือลงบนโต๊ะ เขามองนักเขียนตรงหน้าไม่วางตา คนคนนี้มีเค้าโครงร่างกายเล็กและบอบบาง ใบหน้าถูกเงาของหมวกเก็บสีดำและ ผ้าปิดปากปิดบังไว้ มีเพียงดวงตากกลมโตกระจ่างใสเท่านั้นที่โผล่พ้นออกมา

ในวินาทีที่พวกเขาสบตากัน

โลกทั้งใบพลันหยุดหมุนไปชั่วขณะ

เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

กรีก

เสียงที่ราวกับเสียงลือลอกของแมงกนูญแจตั้งขึ้นในโสตประสาท
วรุณรู้สึกเหมือนโดนไฟช็อต เขาเผลอกลั้นหายใจโดยไม่รู้ตัว
เจ้าของดวงตาทะว่างใสเป็นฝ่ายเลื่อนสายตาทหนีโดยหลบตาลงมอง
หนังสือบนโต๊ะ ก่อนหยิบหนังสือมาเปิดหน้าแรก แล้วถามเสียงนุ่ม
“ชื่ออะไรครับ”

“วาริน” วรุณบอกชื่อน้องสาว เขามองนิ้วยาวที่เห็นข้อกระดูกชัดเจน
กำลังขยับปากกาสีดำตัวดีเป็นลายเซ็นงดงาม

แม้ว่านามปากกาของนักเขียนคนนี้จะดูน่ารักนุ่มนวล

แต่ลายเซ็นกลับทรงพลังมาก

น้องหมีในกระป๋องแบ่งเขียนคำขอบคุณต่อท้ายลายเซ็น ก่อนจะยื่น
หนังสือคืนให้วรุณ เขาของวรุณเหมือนโดนโคลนดูด เขานิ่งค้างไม่ขยับ
จนที่มงานของสำนักพิมพ์ต้องเอ่ยเรียกอย่างสุภาพ

วรุณก้มลงมองหนังสือในมือ

ตลอดทางกลับบ้าน แม้ฝนจะหยุดตกแล้ว แต่วรุณก็ไม่ได้ยินเสียง
อะไรเลย

เขาจมอยู่ในภวังค์อันแสนลับสน

ทันทีที่ถึงบ้าน ‘วาริน’ น้องสาวของเขาซึ่งรออยู่ก่อนแล้วก็วิ่งเข้ามาหาด้วย
สีหน้าท่าทางตื่นเต้นสุด ๆ

“ไหน ๆ ๆ ๆ หนังสือวางอยู่ที่ไหน!” เธอกระโดดดีดดีดไปมา

วรุณยื่นหนังสือพร้อมกล่องไปให้น้อง เธอเอาไปกอดด้วยความดีใจ
ทันทีที่วารินเปิดปกหนังสือและเห็นลายเซ็นของน้องหมีในกระป๋องแบ่ง
เธอก็กรี๊ดเสียงดังลั่นบ้าน “เขาเป็นผู้ชายผู้หญิงอะ!” วารินถามอย่างตื่นเต้น
เพราะที่ผ่านมานักเขียนคนนี้ไม่เคยเปิดเผยตัวตนเลย

“ผู้ชาย” วรุณขมวดคิ้วเล็กน้อย หลังจากเห็นว่าอารมณ์ของน้องสาว
เริ่มกลับมาเป็นปกติแล้ววรุณก็เอ่ยปากถามอีกฝ่าย “พี่ขอยืมนิยายเรื่องนี้
ตั้งแต่เล่มหนึ่งหน่อยได้ไหม”

“หา!” วารินมีสีหน้าประหลาดใจมาก เธอมองพี่ชายอย่างงงวย “ปกติพี่ไม่ชอบอ่านอะไรแบบนี้ไม่ใช่เหรอ แถมพี่ยังเคยบอกว่านิยายที่วาชอบอ่านดูไม่ค่อยมีสาระอีก!”

วรุณเงยบไปพักหนึ่ง

เขาคิดหาข้ออ้างจนในที่สุดก็พูดออกไป

“ระหว่างที่ต่อคิวรอขอลายเซ็น พี่เปิดอ่านแล้วรู้สึกว่ามันสนุกดีเลยอยากลองอ่านเล่มหนึ่งดู”

วารินลูบคางอย่างครุ่นคิด ดวงตาสีเข้มเช่นเดียวกับวรุณค่อย ๆ ล่องประกายระยิบระยับมากขึ้นเรื่อย ๆ “เรื่องนี้ไม่ธรรมดาจริง ๆ ทำให้พี่วรุณอยากอ่านได้เนี่ย!” เธอถอดหนังสือกับกล่องเดินไปมา “ถ้าพี่ได้อ่านทั้งเรื่อง พี่จะต้องบอกว่าสนุกมากกก เขาเป็นนักเขียนในดวงใจของวาเลย เต็มวาไปเอามาให้พี่อ่านเดี๋ยวนี้ล่ะ!”

ว่าแล้ววารินก็วิ่งหายขึ้นไปชั้นสองของบ้าน วรุณเดินตามน้องไปติด ๆ อันที่จริงเขาไม่รู้หรอกว่ามันสนุกไหม เพราะเขายังไม่ได้อ่าน ที่วรุณอยากอ่านเพราะต้องการให้แน่ใจว่า เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้เหมือนกับที่ปรากฏอยู่ในโสตประสาทของเขาในวันฝนตกตลอดสามปีที่ผ่านมาหรือไม่

วรุณยืนรอน้องสาวที่หน้าห้องนอน วารินหยิบแหวนชะตาเลือดเล่มหนึ่งถึงสื่อออกมา เธอยังคงพูดเจ้อยแจ้วววยนิยายเรื่องนี้ไม่หยุด “แล้วพี่รู้ไหม ตอนนี้นักเขียนก็กำลังแต่งเรื่องใหม่อยู่ เขาเอาลงบนเว็บด้วยชื่อมังกรของกิ เรื่องนี้ก็สนุกมากเหมือนกัน”

วรุณชะงักแทบจะทันที เขามองหน้าน้องสาวด้วยสายตาซับซ้อน

“ใช่เรื่องที่ตัวเอกย้ายบ้านกลับไปอยู่ต่างจังหวัด แล้วจู่ ๆ ก็ได้ชื่อมังกรมาจากมังกรวารีที่เคยช่วยชีวิตเขาไว้ตอนเด็ก ๆ หรือเปล่า”

เด็กสาวตาโตเท่าไข่ฟ่าน พยักหน้าหงิกหงักอย่างบ้าคลั่ง “ใช่! ใช่เลย! ตอนนั้นลงแค่สามตอน แต่สามตอนก็ติดชาร์ตแล้ว!” วารินหรีตามองพี่ชาย “พี่รู้เยอะเหมือนกันนะ”

วรุณเงยบ

เขาหยิบหนังสือจากมือของน้องสาว เอ่ยขอบคุณแล้วเอามันไปเก็บ

เนื้อคู่ครับ มาทวงโทษกลับไปทางนั้นเลย!

ไว้ในห้องนอนของตัวเอง

ที่วรุณรู้นั้นไม่ใช่จากการหาข้อมูล แต่เพราะมันเคยมาปรากฏอยู่ในหัวของเขา

วรุณก้มลงมองหนังสือที่วางอยู่บนโต๊ะ

สีหน้าเขาค่อนข้างซับซ้อน

หลังจากที่กินข้าวเย็นและอาบน้ำเสร็จแล้ว วรุณก็หยิบแหวนชะตาเลือดเล่มหนึ่งขึ้นมา เขาเอนหลังพิงหัวเตียงแล้วเปิดอ่านนิยายด้วยนิ้วที่สั้นเล็กน้อย

บทนำ : บรูซแบล็กหน้า

วรุณไม่เคยอ่านนิยายมาก่อน

เขาคิดว่ามันค่อนข้าง...ไม่มีสาระเท่าไร

เมื่อเวลาล่วงเข้าตีสามเสียง 'พิบ' ยามหนังสือปิดลงก็ดังขึ้น มันถูกวางลงบนโต๊ะข้างหัวเตียงอย่างเบาเมื่อไฟในห้องดับลง

ห้องหึ่งห้องมีตสนิท

ทว่าวรุณไม่อาจข่มตานอนได้

เขาพบว่าเนื้อเรื่องในนิยายเหมือนกับที่เคยมาปรากฏอยู่ในสมองของเขาทุกกระเปียดนิ้ว

เพียงแต่ว่าพอได้อ่านนิยายแล้วมันมีรายละเอียดต่าง ๆ มากมายที่คนคนนี้น่าจะเพิ่มเติมลงไปในช่วงเวลาที่ไม่ใช่ตอนฝนตก

และมันสนุกมาก

หรือว่า...

เจ้าของนามปากกา 'น้องหมีในกระป๋องแป้ง' จะเป็นเนื้อคู่ของเขาจริง ๆ?!

บทที่ 2

โดเนต

พรจวด!!!

“อ้อ ไอ้ออดิน! ไอ้อเพื่อนซิว!” ชายหนุ่มร่างสูงหุ่นนักกีฬาในชุดนักศึกษา กระโดดหนีไปหลบอยู่หลังหญิงสาวหน้าตาสะสวยคนหนึ่ง เขามอง ‘ออดิน’ ที่พ่นน้ำชาเขียวเลมอนออกมาจากปากด้วยสีหน้ารังเกียจ

ออดินใช้หลังมือเช็ดปากทั้งยังล้าลักไม่หยุด จนเพื่อนสองคนที่อยู่ข้างๆ รู้สึกว่าออดินไม่ได้แก่เล่นแล้ว จึงเดินเข้าไปใกล้อีกฝ่าย เด็กสาวลูบหลังออดินเบาๆ

“ออดิน โอเคไหม”

ออดินล้าลักคอกแก้กหน้าแดงหูแดงไปหมด เขาโบกโทรศัพท์ในมือไปมา สูดหายใจเข้าออกอยู่นาน สุดท้ายก็พูดขึ้น

“มีคนโดเนตให้นิยายเรื่องใหม่ห้าพัน!!!”

เพื่อนทั้งสองมองหน้าออดินด้วยสีหน้าตื่นตกใจ เพื่อนผู้ชายอ้าปากกว้างจนแทบจะยัดไข่ไก่เข้าไปได้ทั้งฟอง ในขณะที่เพื่อนผู้หญิงมีอาการจับต้นชนปลายไม่ถูกร่วมอยู่ด้วย

“เฮ้ย!” เจตน์เจ้าของหุ่นนักกีฬาแยงโทรศัพท์มือถือถือจากออดินมาดู ในขณะที่ภักทรินรู้สึกทำตัวไม่ถูกขึ้นมา เพราะเธอเพิ่งสนิทกับออดินและเจตน์

เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

ตอนเข้ามหาวิทยาลัย ในขณะที่อดินกับเจตน์เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่สมัยมัธยมปลาย ดังนั้นภัทรินจึงก้มหน้าดูไม่ซ้ำเลื่อมมองไปยังโทรศัพท์มือถือของอดินที่อยู่ในมือเจตน์

“ของจริงวะ” เจตน์จิ้มหน้าจอเข้าดูตรงนั้นตรงนั้นอย่างไม่เกรงใจ ภัทรินอดไม่ได้ ซ้ำเลื่อมมองแวบหนึ่งก่อนเลื่อนสายตาไปวางที่อดินด้วยความสงสัย ดวงตาของเธอกลมโต ผิวขาวเนียนละเอียด ผมสีเกาลัดยาวประปราย กิริยาท่าทางดูสุภาพเรียบร้อยน่ารัก

“เอ่อ” เธอตะกุกตะกักเล็กน้อย “นิยายของอดินหรือ”

อดินที่เหมือนเพิ่งถูกของหนักฟาดใส่ศีรษะ พยักหน้ารับทันทีอย่างไม่คิดปิดบัง

ภัทรินเห็นดังนั้น ใจก็เริ่มซึ้นซึ้นมา จึงมีความกล้าเอ่ยถามต่ออีกประโยคหนึ่ง “แต่งแนวไหนหรือ”

“แฟนตาซีนะ”

“โดดเด่นให้เพื่อนฉันตั้งห้าพันแล้วก็ไม่เขียนข้อความอะไรเลยด้วย!” เจตน์ส่งเสียงจี้จ้ออย่างเสียดายที่เรื่องสนุกมีเพียงเท่านี้

“เขาไม่มีชื่อแอดแคนดึหรือ” ภัทรินเอ่ยถาม

อดินมีสีหน้าประหลาดใจ เขาเอียงหน้ามองภัทริน องค์การเอียงหน้าของอดินทำเอาลมหายใจของภัทรินสะดุดไปวินาทีหนึ่ง

อดินเป็นผู้ชายตัวเล็ก สูงเพียงแค่หนึ่งร้อยหกสิบสามเซนติเมตร พอๆ กับภัทริน ผิวขาวเหมือนน่านม คิ้วและดวงตากระจ่างใสแฝก齡น้อย ความมีชีวิตชีวาอบอุ่น ยามยิ้มแก้มของเขาจะดูนุ่มนวลชวนให้รู้สึกอยากบีบด้วยความเอ็นดู

ใบหน้าของภัทรินเห่อร้อนขึ้นมาเล็กน้อย

แต่ไม่ใช่เพราะเธอรู้สึกชอบพออีกฝ่าย

อดินเป็นคนเปิดเผย ตั้งแต่รู้จักกันแรก ๆ เธอก็รู้แล้วว่าอดินชอบผู้ชาย

ดังนั้นที่เธอกำลังเขินอยู่นี้ เพราะเธอใส่ฟิลเตอร์ของหาม้ามั่วลามองอดินต่างหาก!

ภัทรินได้แอบสถาปนาตัวเองเป็นหมาสี่ขาของอดินในใจเสียบ ๆ มา
พักใหญ่ ๆ แล้ว

“ภัทรินก็แต่งนิยายเหรอ” อดินเลิกคิ้ว ถามยิ้ม ๆ

ภัทรินคลี่ยิ้มบาง หลบตาลงต่ำ สายหน้าเบา ๆ “เปล่า เราอ่านนะ”
กิริยาท่าทางดูเรียบร้อยอ่อนหวาน ทว่าในใจเธอ นั้น...

กรี๊ดดด!

อดินยิ้มแล้วก็ยกคิ้วไปด้วยอ่า!

น่ารัก น่ารักมาก ๆ ๆ ๆ

จิตวิญญาณหมาสี่ขากรี๊ดร้องตื่นไปมา

อดินมีท่าที่ตื่นเต้นขึ้นเรื่อย ๆ “อ่านแนวไหน ๆ”

พอได้ยินคำถามนี้ ภัทรินก็ชะงักและเผยสีหน้ากังวลออกมาเล็กน้อย
เธอกลัวว่าถ้าอีกฝ่ายที่ชอบผู้ชายจริง ๆ รู้ว่าเธออ่านนิยายแนวไหนขึ้นมา
จะรู้สึกอึดอัดใจหรือเปล่า จะมองเธอเย้ยหยัน ในหัวตึกกันไปหมด ประดัก-
ประเดียดอยู่พักหนึ่ง สุดท้ายภัทรินก็พูดความจริงด้วยเสียงเบาหวิวจนแทบ
ไม่ได้ยิน “วายนะ”

อดินมีสีหน้าประหลาดใจก่อนยิ้ม พลางขยิบตาให้ภัทริน “เคยอ่าน
เหมือนกัน แต่งดีหลายเรื่องเลยนะ!”

ภัทรินรู้สึกเหมือนการขยิบตาของอดินนั้นทำเอาตาเธอแทบบอด

เห็นใหม่ อดินของเธอน่ารักจริง ๆ

ฮือ ๆ

ขอบคุณที่หนูสอบติดมหาวิทยาลัยนี่ค่ะ!

“น้องสาวเราก็ชอบอ่านวายนะ” เจตน์ส่งยิ้มให้ภัทริน ภัทรินมีสีหน้า
ผ่อนคลายมากขึ้น รู้สึกสบายใจขึ้นมาเป็นกอง ตอนแรกนึกว่าจะโดนแซว
หรือไม่ก็แซวซะอีก

เมื่อภัทรินไม่ได้รู้สึกแปลกแยกอีกต่อไป จึงเริ่มขยับเข้าไปดูนักอ่าน
ใจดีปริศนาคนนั้น เธอใช้นิ้วสวยที่ทำเล็บสีอ่อนชี้ไปที่มุมหนึ่งบนหน้าจอ

[Varoon]

“เขาชื่อวรุณหรือเปล่า”

เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

เจตน์คืนโทรศัพท์มือถือให้ออดิน “แกต้องไปร่างจดหมายขอขอบคุณแล้วละ”

อดินพยักหน้าก่อนเก็บโทรศัพท์มือถือใส่ในกระเป๋ากางเกง เขาก็มุ่งกั๊ดตลอดดูตุน้ำชาเขียวเลมอนในมือ

พวกเขาเพิ่งกินข้าวเที่ยงเสร็จ และตอนนี้กำลังยื่นรอลิฟต์ใต้อาคารเรียนเพื่อขึ้นไปเรียนวิชาชีววิทยาคาบปลายที่ชั้นหก

วิชาเรียนของปีหนึ่งคณะวิทยาศาสตร์จะไม่หนีจากฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยาของมัธยมศึกษาตอนปลายเท่าไรนัก แต่ความโหดหินอยู่ที่การเอาเนื้อหาสามปีมัธยมศึกษาศึกษาตอนปลายมาเรียนใหม่อีกครั้งภายในปีเดียว

เทอมแรกของพวกเขา สภาพเรียกได้ว่าสะบักสะบอมปางตาย ดังนั้นเทอมสองซึ่งเริ่มต้นในเดือนมกราคม พวกเขาจึงตั้งใจเรียนกันตั้งแต่เปิดเทอม

ขณะที่รอลิฟต์ สัมผัสหนัก ๆ ของมือใครบางคนก็ตกลงมาที่ไหล่ของอดิน อดินเงยหน้าขึ้นมอง ชายรูปร่างสูงโปร่ง หน้าตาหล่อเหลาแบบเจ้าชายในเทพนิยายกำลังยื่นหอบหายใจคำศิริระซาอยู่ คนคนนี้เคยถูกทาบทามให้เป็นเดือนคณะ แต่เจ้าตัวปฏิเสธ

“ไอ้เซตี!” ทุกคนในกลุ่มร้องเสียงหลง เซตีจับไหล่อดินเอาไว้แน่นราวกับต้องการที่ปักพืงชั่วคราว เม็ดเหงื่อผุดซึมทั่วใบหน้า

“วนหาที่จอดรถตั้งนาน พอได้ที่ปั๊บก็รีบวิ่งมาเลย นึกว่าจะสายซะแล้ว โคตรเหนื่อย” เขากลับไปยืนเหยียดหลังตรง จับคอเสื้อนักศึกษากระพือพัดระบายความร้อนด้านในออกมา

พอลิฟต์มาถึงชั้นล่างสุด นักศึกษาทุกคนที่กลัวไปเรียนสายก็กรูกันเข้าไปในลิฟต์ เมื่อลิฟต์ขึ้นมาถึงชั้นหก ทุกคนก็กรูกันออกมา ดูแล้วคล้ายฝูงปลาที่ถูกเหอออกมาจากอวน คณะวิทยาศาสตร์มีด้วยกันเจ็ดร้อยกว่าคน ตอนปีหนึ่งทุกคนต้องเรียนวิชาบังคับ เมื่อขึ้นปีสองจึงจะแยกย้ายกันไปเข้าเรียนตามภาควิชา

ห้องเรียนสำหรับวิชาบังคับมีขนาดใหญ่กว้างขวางราวกับฮอลล์

ประชุมยักษ์เพื่อรองรับนักศึกษาจำนวนมากในแต่ละคาบเรียน

แน่นอนว่าไม่มีการเช็กชื่อ

ที่นั่งในห้องเรียนเป็นแบบชั้นบันได ทำให้เห็นแท่นบรรยายและ
หน้าจอโปรเจกเตอร์ได้ชัดเจน

พวกเขาเลือกที่นั่งแถวบนๆ

เจตน์นั่งลงบ๊อบก็วางคอกงบนโต๊ะ ตั้งท่าจะพุบหลับ อดินตบไหล่
เพื่อนดังปัง “มาเรียนเว้ย ไม่ได้มานอน”

เจตน์ตบไหล่เพื่อนคืน “สิวะฉันฟังไปก็ไม่เข้าหัวหรอก รอแก้กับภัท
ทำสรุปดีกว่า”

“แกเกรงใจภัทบ้าง”

“ภัทจ๋า” เจตน์ยื่นหน้าไปหาภัทรินพลางส่งสายตาบึ้งๆ พยายาม
ทำตัวเล็กตัวน้อยให้น่าเอ็นดู อดินโคลงศีรษะอย่างระอา เขาหยิบซีตกับ
กล่องดินสอขึ้นมาจากกระเป๋าสะพายข้าง

“ไม่มีปัญหาจ๋า” ภัทรินว่ายิ้มๆ ผู้หญิงในภาคเรียนมีหลายคน
แต่ภัทรินเป็นผู้หญิงคนเดียวในภาคที่พวกเขาไม่กล้าพูดคำหยาบด้วย

หลังจากอดินหยิบอุปกรณ์การเรียนมาวางบนโต๊ะเรียบร้อยแล้ว
เขาก็หยิบเสื้อกันหนาวตัวโคร่งมาใส่ และสวมแว่นสายตา อดินดูกลายเป็น
เด็กเทพผู้คงแก่เรียนขึ้นมาทันที

จริง ๆ แล้วคะแนนของอดินก็ค่อนข้างใกล้เคียงกับเด็กเทพ เขาอยู่
อันดับต้นๆของภาควิชา แต่นั่นไม่ใช่เพราะว่าเขาเทพ

แต่เพราะอดินตั้งใจเรียนและขยัน

พออาจารย์เริ่มสอน เจตน์ก็หลับ อดินกับภัทรินมีสมาธิมาก
ส่วนโซติ่งไถ่โทรศัพท์มือถือ ฟังบ้างไม่ฟังบ้าง เขาพุบหน้าด้านข้างลงบนโต๊ะ
เปิดกล่องหน่ยีนแขนออกไป เพื่อให้เพื่อนๆ ที่นั่งเรียงเป็นแถวยาวเข้ามา
อยู่ในเฟรมได้ครบทุกคน

เจตน์ยังไม่หลับดี เขาหันไปเห็นโซติจึงถามขึ้น “แกทำไรอะ”

“ถ่ายรูปรายงานแฟน”

เจตน์รู้สึกเหมือนจะกระอักเลือดตายตรงนั้น เขาเมินใส่โซติ

เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

หันกลับมาโอดครวญกับอดิน “ฉันเหงา อยากมีแฟน ไอ้เซตีมันทำร้ายฉัน”

“แฟนช่วยแกสอบได้หรือ”

เจตน์รู้สึกเหมือนโดนทำร้ายหนักขึ้นไปอีก “เขาจะเป็นกำลังใจให้ฉัน
ตอนสอบ”

ดวงตากลมโตของอดินเลื่อนไปตามข้อความบนหน้าจอโปรเจ็กเตอร์
พลางใช้ดินสอกดปลายเจ้าหญิงดิสเนย์ในตัดคำพูดอาจารย์ลงไปบนซีดี เนื่องจาก
เป็นวิชาชีววิทยา อดินจึงพอแบ่งสมองมาคุยเล่นกับเจตน์ได้

“รุ่นพี่บอกว่าปีหนึ่งอย่าเพิ่งมีแฟน เอาตัวเองให้รอดก่อน เดินตาม
ผู้ใหญ่หมาไม่เห่า เข้าใจปะ”

“หมาไม่กัดเว้ย” เจตน์ถลอกตามองบน “อย่าไปบอกใครนะว่าแกเป็น
นักเขียน”

อดินดำเพื่อนไปที่หนึ่ง

“แกไม่เหงาบ้างหรือ”

อดินเหลือบมองเพื่อน “หมาตัวไหนมันบอกว่าจะเอาเกียร์ดิสเนย์วะ”

เจตน์ส่งเสียงกระซิกๆ “ตอนนั้นฉันมันอ่อนหัด ตอนนั้นฉันซึ้งกับ
โลกแห่งความเป็นจริงแล้ว ขอแค่ไมโดนไทร์ก็พอ แม่ยกฉิบหาย”

อดินในตัดคำพูดของอาจารย์ ก่อนเอาปลายดินสอกดเคาะไปที่ซีดีเรียน
ของเจตน์ “ยากก็ตั้งใจเรียนสิโว้ย”

เจตน์เงิบไปพักหนึ่ง “คืนนี้ไปติบออสปะ”

“ไอ้@#\$%เอ๊ย” อดินดำก่อนพยักหน้า “ได้”

หลังจากนั้นผู้ที่เคยหมายมั่นปั้นมือว่าอยากได้เกียร์ดิสเนย์ก็กลับ
เหมือนปลาตายตัวหนึ่ง

เมื่อสิ้นสุดคาบเรียน นักศึกษาก็พากันทยอยเดินออกไปจากห้อง
เจตน์ตื่นขึ้นมาบิดขี้เกียจพลาทอยจนน้ำตาเล็ด อดินถอดแว่นเก็บของ
ทุกอย่างใส่ในกระเป๋า แต่เสื้อกันหนาวตัวโคร่งยังคงอยู่บนตัว เจตน์หยิบ
โทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูเวลาแล้วเอ่ยปากชวนเพื่อนๆ

“ไปกินร้านย่างเนยกันปะ เพิ่งมาเปิดข้างมอ มีคนบอกว่าร่อยมาก”

ภัทรินมีสีหน้าตื่นเต็น “ร้านนั้นใช่ไหม ที่คนรวิรวเออะๆ มีแต่คน

บอกว่าอ่อย!”

โชติชะงักหน้าผ่านไพล่เจตน์มาสบตากับภัทริน “ไปสิ แฟนเราก็เพิ่งบ่นอยากกินพอดีเลย”

เจตน์รู้สึกเหมือนน้ำตาลในเลือดจะขึ้น

อดินคิดๆ อยู่พักหนึ่ง สุดท้ายก็ตกลง โชติให้พวกเขาส่งหน้ารีบไปจองโต๊ะก่อน ส่วนตัวเขาจะไปรับแฟนที่คณะบัญชี

“เดือนที่ผ่านมาซื้อวัตถุดิบไปเยอะมาก แต่ยอดขายกลับไม่สอดคล้องกัน หมายความว่ายังไงครับ”

ผู้จัดการฝ่ายขายอายุประมาณสี่สิบ มีใบหน้าอ้วนกลม พูดอย่างเนิบนาบ มุมปากติดอมยิ้มเล็กน้อย “คุณवरุณต้องถามฝ่ายผลิตครับ”

ผู้จัดการฝ่ายผลิตมีสีหน้าเคร่งเครียด “ที่งานผลิตออกมาไม่ตรงตามเป้า เพราะฝ่ายขายเปิดใบสั่งผลิตซ้ำ”

รอยยิ้มบนใบหน้าผู้จัดการฝ่ายขายหายวับ “ใช้เหรออครับ งานไหนล่ะครับที่ฝ่ายผมเปิดซ้ำ”

वरุณทอดสายตามองผู้จัดการสองคนตรงหน้า เขาเหลือบมองผู้จัดการฝ่ายจัดซื้อและบัญชีที่นั่งตัวลีบเล็ก

บรรยายคดีในห้องประชุมพลันหนาวเย็นเยือกเสมือนมีลมพายุฝนสาดซัดกระเซ็น

“ไม่ใช่ว่าพวกเราอยู่บริษัทเดียวกัน ลงเรือลำเดียวกันเหรออครับ”

ประโยคเดียวทำเอาฝ่ายขายกับฝ่ายผลิตเงิบกริบ พวกเขาหันกลับมา นั่งนิ่งมองประธานอายุน้อยตรงหน้าด้วยใบหน้าเดี่ยวแดงเดี่ยวเขียวคล้ำ

वरุณกดหัวคิ้วลง เขาเริ่มชักใช้ถามอีกรอบหนึ่ง

ระหว่างเดินทางกลับจากบริษัท วรุณหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา ตัวเลขเล็กๆ บนหน้าจอบอกเวลาหกโมงสามสิบแปดนาที ดวงตาสีเข้มของวรุณฉายแววมืดหวังเล็กน้อย

เมื่อเขาโดนเนตให้ ‘น้องหมี’ ในกระโปรงเป้ง’ ไปหาพันบาท

เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

ชื่อของเขาขึ้นมาเด่นหราเป็นคนแรกสุดของแถวโตนเตบนหน้านิยาย มังกรของกวีในแอปพลิเคชันทันที

แต่เจ้าของนามปากกาไม่เห็นตอบอะไรเขากลับมาเลย

วรุณไม่เคยใช้แอปพลิเคชันนี้มาก่อน หลังจากที่มีสมัครแอดเดนต์ และเข้าไปที่หน้านิยายมังกรของกวี เขาก็เห็นไม่โดดเด่นใ้ให้นักเขียน วรุณลองแตะปุ่มนั้น ปรากฏว่ามันมีช่องให้ใส่ข้อความพร้อมจำนวนเหรียญที่ต้องการ โตนเต เขาจึงโตนเตให้อีกฝ่ายไปห้าพันเหรียญโดยที่ไม่ได้พิมพ์ข้อความอะไรแนบไป

ด้วยจำนวนเงินเท่านี้ วรุณคาดหวังว่าอีกฝ่ายต้องรีบตอบขอบคุณ กลับมาทันที

แต่ปรากฏว่าไม่ใช่

วรุณหรีตตาลงอย่างครุ่นคิด

หรือเพราะเขาไม่ได้เขียนข้อความอะไรแนบไปด้วย?

หรือสำหรับน้องหมีในกระป๋องแบ่งที่นิยายครองซาร์อันดับหนึ่งในหมวดแฟนตาซี และตั้งอย่างถล่มทลายแล้วนั้น จำนวนเงินโตนเตนี้ น้อยเกินไป?

วรุณรู้สึกว่าเขากำลังเปิดประตูไปสู่โลกใบใหม่ที่ไม่ว่าใจเลยสักนิด

เขากลับถึงบ้านเกือบ ๆ สองทุ่ม พอพ่อแม่เริ่มวางมือจากบริษัทก็พากันไปเที่ยวรอบโลก ตอนนี้อยู่ภูฏานสนุกสนานเพลิดเพลินกันทีเดียว

วรุณเดินไปที่โต๊ะอาหาร เขาเห็นวารินกำลังนั่งชันเข่า บนเขาวางหนังสือแหวนชะตาเลือดเล่มห้า บนโต๊ะมีบานอฟฟี่พายวางอยู่หนึ่งชิ้น เธอกินไปอ่านหนังสือไป

ทันทีที่วารินเห็นพี่ชาย เธอก็ยกช้อนขึ้นมาหักทลาย “โยว ๆ”

พี่ชายส่ายหน้ายิ้ม ๆ เขาท่รดตัวนั่งลงข้างน้อง แม่บ้านเข้าครัว อุ้กับข้าวเตรียมยกอาหารมาเสิร์ฟ

วรุณชำเลืองมองหนังสือนิยายในมือน้องสาว ครุ่นคิดอยู่พักใหญ่ ก็เอ่ยปากถามขึ้นมา

“ปกติแล้วเวลาโตนเตให้นักเขียนในเว็บ นักเขียนจะรู้หรือเปล่าว่า

ใครโดนเน็ตให้”

วารินขมวดคิ้วเล็กน้อย เงยหน้าจากหนังสือขึ้นมามองพี่ชาย เธอสงสัยแต่ก็ยอมตอบอีกฝ่ายแต่โดยดี “ถ้าพี่ไม่ปิดชื่อก็รู้นะ”

เขาก็ไม่ได้ปิด แถมตอนนี้ชื่อเขานำชบวนอยู่หัวแถวโดนเน็ตด้วยนะ วรณแค่นี้वलงบนโต๊ะอย่างครุ่นคิด “แล้วปกติมันเขียนเขาตอบกลับมาไหมเวลาที่มันก่อนโดนเน็ตให้”

วารินทำท่านึก “ก็ตอบบ้างไม่ตอบบ้างนะ แล้วแต่คน แล้วแต่จังหวะด้วย”

อาหารมาเสิร์ฟพอดี

เขาหยิบโทรศัพท์มือถือถือขึ้นมาดู เปิดเข้าไปในหน้าเพจนิยายมังกรของกวีอีกครั้ง สายตาของวรณเลื่อนลงไปที่แถวโดนเน็ต

ดวงตาหริ่งเล็กน้อย

ชื่อเขาตอนนี้อยู่ที่สอง

ที่หนึ่งแซงเขาไปด้วยจำนวนเงินหกพันบาท พร้อมด้วยชื่อแอดแควนต์แฟนนิยายเบอร์ดหนึ่งของคุณน้องหมี

หัวคิ้วของวรณกดลง

มุมปากกระตุกยิ้มเย็น

เลือดน้กสีไหลมาที่ปลายนิ้วทันที

วันนี้อดินอาบหน้านานเป็นพิเศษ เพราะเนื้อตัวของเขาเต็มไปด้วยกลิ่นเนื้ออย่างและเนย เขาเดินออกมาจากห้องน้ำ เส้นผมยังเปียกอยู่ อดินล้มตัวนอนบนเตียง รู้สึกหงุดหงิดแน่นจากมือเย็นที่กินกับเพื่อน ๆ

“รักนะแต่ไม่แสดงออก ไม่ให้รู้หรืออก แอบรู้สึกในใจ...”

เสียงเพลงจากห้องข้าง ๆ ดังทะลุผ่านกำแพงห้องเข้ามา อดินขมวดคิ้ว ยันตัวลุกขึ้นเอากำปั้นทุบกำแพงหนัก ๆ ไปสองสามที อีกฝั่งถึงได้เบาเสียงเพลงลง

เขากลับมาล้มตัวลงนอนบนเตียงต่อ

สักพักเสียงปิดประตูดังลั่นจากห้องข้าง ๆ ก็แทรกเข้ามา ก่อนจะ

เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

ตามมาด้วยเสียงบ่นลอย ๆ หน้าห้องที่จใจให้เขาได้ยิน

“อยู่บ้านคนอื่นแล้วยังจะเรื่องมากอีก”

อดินกลกตาอย่างรำคาญ คนที่กำลังบ่นอยู่นี้คือลูกพี่ลูกน้องของเขา อายุเท่ากัน แต่เรียนคนละมหาวิทยาลัย อดินเป็นคนจังหวัดน่าน สอบติดมหาวิทยาลัยที่กรุงเทพฯ เขาไม่เคยอยู่ไกลบ้านขนาดนี้มาก่อน อย่างมากที่สุดก็ไปเรียนพิเศษที่เชียงใหม่ เขามีญาติอยู่ที่เชียงใหม่หลายคน พ่อแม่จึงไม่ค่อยห่วง แต่กรุงเทพฯมีญาติอยู่แค่คนเดียว พ่อแม่ พี่ชายเป็นห่วงเขามาก อยากให้เขาพักอยู่ที่บ้านญาติก่อนสักหนึ่งปีแล้วค่อยย้ายออก

ในขณะที่เจตน์ที่บ้านซื้อคอนโดให้ เพราะเพื่อน้องสาวเจตน์ในอนาคตด้วย

ส่วนอดินอยู่บ้านญาติได้เทอมเดียวก็อยากย้ายออกจะแะอยู่แล้ว

อดินถอนหายใจเล็กน้อย เขาปลอบใจตัวเองว่าเหลืออีกแค่เทอมเดียวเท่านั้นก็จะได้ย้ายออกแล้ว อดินหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา เขาตั้งใจจะเขียนเรื่องความขอบคุณผู้มีพระคุณ แต่อดินก็หวิดเกือบจะทำโทรศัพท์มือถือร่วงใส่หน้าเมื่อเห็นว่ามีอีเมลแจ้งเตือนว่ามีนักอ่านโดเนตเงินมาให้หกพันบาท!

อาการตกใจของอดินสงบลงอย่างรวดเร็วเมื่อเห็นชื่อคนโดเนต อดินกดแคปหน้าจอแสดงเงินโดเนตแล้วส่งเข้าไปในกลุ่มแชตน้องหล้าของอ้ายนำฮักที่สุดในโลก

อดิน : หือแล้วหือเลยเน้อ ปดึ้นหนา

ผีนฟ้า : อ้ายต้องถามอดินหนา ว่าคนดีที่หือห้าพันมันแป้นไผ

ต้นน้ำ : เออ มันแป้นไผ มาโดเนตเกินหน้าเกินตาอ้ายแหง

อดิน : ก่อนักอ่านผู้มีพระคุณนี้ละ อ้ายก็ตอะหยังกันนี้!

ผีนฟ้า : ต้อหือตัวจะชอบป้อจาย ตัวก้อต้องปามาปะอ้ายเน้อ

ต้นน้ำ : ชิวไปเฮียนตีเจียงใหม่เลย

อดิน : ชอบคุณสำหรับค่าขนมครับบบ น้องจะเอาไปเปย์ป้อจายตีมันหล่อ ๆ

หลังจากนั้นข้อความจากพี่ชายทั้งสองคนของอดินก็ดังรัว ๆ แต่เขา
แผ่นแนบออกมาแล้ว เรื่องที่เขาเป็นเกย์ที่บ้านรับรู้และเปิดกว้าง เรื่องนี้
ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลย คำว่า ‘ครอบครัว’ สำหรับอดินจึงเป็นคำที่ทำให้เขา
รู้สึกปลอดภัยและสบายใจอย่างแท้จริง

อดินกำลังจะเริ่มร่างข้อความขอบคุณนักอ่านผู้มีพระคุณ

ทว่าวินาทีต่อมาโทรศัพท์มือถือก็สั่น เพราะมีข้อความแจ้งเตือนจาก
แอปพลิเคชันนิยายและอีเมลแจ้งเตือนขึ้นมาพร้อมกัน

มีคนโดนตีให้คุณ

หนึ่งหมื่นบาท

“เซี่ย!!!”

อดินแทบจะกลิ้งตกเตียง

ตัวอย่าง

บทที่ 3

นักอ่านที่ตามจับนักเขียน

หรือว่าดวงการเงินของเขาจะเป็นขาขึ้น!

อดินรีบกดเข้าไปตรวจสอบเงินโตเน็ต เขาพบชื่อแอดเคานต์คูนตา
ที่มุมล่างขวา

[Varoon]

คราวนี้มีข้อความแนบมาด้วย

[ขอช่องทางติดต่อคุณได้ไหมครับ]

อดินแทบจะล้าล็กน้ำลาย เขารีบแคปหน้าจอ แล้วสร้างกลุ่มแชตใหม่
ที่มีแต่เจตน์กับภัทริน เพราะเป็นสองคนที่อยู่ด้วยกันกับเขาในเหตุการณ์
ก่อนหน้านี้

อดิน : ทุกคนคิดว่ายังไง *อิโมจิเหงื่อตก*

เจตน์ : *อิโมจิซ็อก*

เจตน์ : เลี้ยงฉันเลย!

ภัทริน : เขาอาจจะปลื้มอดินมากก็ได้ *อิโมจิครุ่นคิด*

เจตน์ : เป็นนักอ่านที่อยากจับนักเขียนอย่างนี้เหรอ

อดิน : อันนี้ก็นิยายเกิน *อิโมจิมองบน*

อดิน : ปิดโดเนตก่อน

ภัทริน : จะดีเทรอดิน อย่างนี้นักอ่านคนอื่นก็จะโดเนตให้ไม่ได้นะ

อดิน : ปิดชั่วคราวก่อน เกิดพุงนี้โดเนตมาอีกสองหมื่นละ *อิโมจิ
เหงื่อตก*

เจตน์ : ก็สบายดี ถ้าแกไม่เอา ฉันจะรับไว้แทน ไม่ต้องเกรงใจ
สบายๆเพื่อน

อดิน : ฝันไปเถอะ

อดิน : ว่าจะเขียนขอบคุณยาวๆ เจอแบบนี้ ไปไม่เป็น *อิโมจิ
หน้าน้ำเงินปากลิ้น*

ภัทริน : อดินรีบไปปิดโดเนตเถอะ

อดินออกจากหน้าต่างแชตแล้วรีบไปปิดระบบโดเนตของนิยาย
เรื่อง *มังกรของกวี* ตลอดการเป็นนักเขียน เขาเคยได้รับข้อความแปลกๆ
อยู่บ้าง เช่น

[นิยายสนุกมาก ขอพิมพ์ลို့ตไปแต่งบ้างได้ไหม นี่มาขอดี ๆ แล้ว
ก็ให้เถอะ อย่างกะนะ]

[ภาษาแปลกมาก มันไม่ควรใช้ภาษาแบบนี้ในนิยายแฟนตาซีปะ
มันไม่เหมือนภาษาที่เราใช้แต่งนิยายแฟนตาซีของเราอะ มันเหมือนภาษา
อะไรสักอย่าง แต่เราบอกไม่ถูก คิดว่าไรต์ควรเอาไปปรับปรุงบ้างนะ]

[ตัวละครอื่นออกเยอะไปมัยอ่า ให้ตัวเอกเด่นก็พอ ไม่รู้จะให้
ตัวประกอบออกมาทำไมเยอะๆ ขอฉากสวีตเยอะๆ ด้วย เขียนฉาก
ต่อลို့แล้ว]

ซึ่งอดินมักจะจับปัญหาพวกนี้ด้วยการไม่ใส่ใจ

แต่ครั้งนี้ต่างออกไปมาก ข้อความประหลาดนั้นสะท้อนอยู่ในดวงตา
ลို့อ่อนของอดิน

[ขอช่องทางติดต่อคุณได้ไหมครับ]

เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

หัวใจของวรรณคดีต่างจนเลขาฯสาวที่เอาแฟ้มเอกสารมาให้ถึงกับสะดุ้งเชือก นึกว่าตนทำอะไรผิด เมื่อเห็นว่าประธานไม่ได้สนใจ เธอจึงรีบขอตัวออกไป จากห้อง

วรรณมองหน้านิยาย *มังกรของกวี* ที่ปิดรับการโต้ตอบไปแล้ว แถมเขายังไม่ได้รับข้อความตอบกลับจากอีกฝ่าย

หลังจากหนทางการทำความเข้าใจสักเพียงหนึ่งเดียวถูกปิดลง วรรณจึงมานั่งศึกษาแอปพลิเคชันนิยายนี้อย่างจริงจัง แล้วก็พบว่าระบบมีให้ส่งข้อความไปหานักเขียนได้ด้วย ทว่าปุ่มส่งข้อความไปหานักเขียนกลับซ่อนอยู่ในที่ที่ค่อนข้างลึกลับ

วรรณเลยเข้าใจผิดมาตลอด เขาคิดว่าต้องติดต่อผ่านทางคอมเมนต์หรือการโต้ตอบเท่านั้น

ยิ่งอ่านนิยายแหวนชะตาเลือด วรรณก็ยิ่งแน่ใจว่านักเขียนคนนี้คือเนื้อคู่ของเขา

คือคนที่เขาตามหา

คือเจ้าของเสียงเพียงหนึ่งเดียวในวันฝนตกตลอดสามปีที่ผ่านมา

วรรณวางโทรศัพท์มือถือลงบนโต๊ะ ก่อนดึงเอกสารมาตรงหน้าแล้วเริ่มทำงาน

“แกอ่านแหวนชะตาเลือดเล่มห้าถึงไหนกันแล้วววววว” เด็กสาวในชุดนักเรียนมัธยมปลายพูดขึ้นกับกลุ่มเพื่อน ในขณะที่กำลังเดินลงจากอาคารเรียนไปกินข้าวกลางวันที่โรงอาหาร พอพูดถึงเรื่องนี้ ทั้งกลุ่มที่โดนวิชาเคมีเล่นงานก็ปลิ้นตื้นเต็นขึ้นมา

“ฉันเกือบถึงกลางเล่มแล้ว สนุกมากกก อยกให้ถึงเสาร์อาทิตย์เร็วๆ จะได้นอนอ่านยาวๆ” เพื่อนคนหนึ่งพูด

“แกอ่านถึงตอนที่ไปบุกยอดเขาแรกหิมะหรือยัง”

“กรี๊ดๆ ถึงแล้ว”

ทุกคนคุยกันอย่างสนุกสนาน วารินนี่อะไรขึ้นได้ เธอตอบมือเสียงดัง

“แกรู้ปะ จู๋ๆ พี่ชายฉันก็มาขออ่านนิยายเรื่องนี้เฉยเลย! พี่ชาย

ที่ไม่เคยอ่านนิยายมาก่อนยังบอกว่าสนุกอะ คุณน้องหมีสุดยอดไปเลย
หนูรักคุณน้องหมีนะคะ” วารินทำมือโอเลิฟยู

เด็กสาวสามคนที่เหลือมีสีหน้าตกใจ “พี่ชายของแกเนี่ยนะ”
พวกเธอเคยได้ยินวารินป่นเรื่องที่โดนพี่ชายตำหนิเรื่องการอ่านนิยายแบบ
หามรุ่งหามค่ำมาก่อน

วารินพยักหน้าอย่างหนักแน่น “เจ๋งปะล่ะ”

“คุณน้องหมีสุดยอด!” เด็กสาวพากันทำมือโอเลิฟยูโบกไปมาพลาซ
หัวเราะคิกคัก พวกเธอเมาท์มอยกันไปตลอดทาง ระหว่างที่กำลังกินข้าว
วารินก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา หมายถึงเข้าไปโซเชียลเล่น แต่ปรากฏว่า
มีข้อความจากไอจีแจ้งเตือนว่ามีคนมาแสดงความคิดเห็นในสตอรี่ของวาริน
ที่เธอลงไปเมื่อคืน

รูปในสตอรี่นั้นเป็นรูปหนังสือแหวนชะตาเลือดเล่มห้าที่กางอยู่บน
เตียงนอน พร้อมกับข้อความที่เธอกริตร้องว่า

[เรื่องนี้สนุกมาก สนุกจนพี่ชายที่ไม่อ่านนิยายยังต้องเอาไปอ่าน!!!
อีโมจิขำน้ำตาเลือด]

เธอเข้าไปดูความคิดเห็นที่มีคนมาแสดงทิ้งไว้เกี่ยวกับสตอรี่นี้

[เรื่องอะไรเธอรับน้องวา]

เด็กสาวมีสีหน้าถมึงทิ้งขึ้นมาทันที

“นี่ครับ” อตินยื่นแบงก์ยี่สิบให้วินมอเตอร์ไซด์และตามด้วยหมวกกันน็อก
เขาเดินเข้าไปในบ้านเดี่ยวขนาดหนึ่งร้อยตารางวาหลังหนึ่ง นี่เป็นบ้านของ
ญาติที่เขาพักอาศัยอยู่ด้วย

ป่าอุไรของเขาแต่งงานกับหนุ่มกรุงเทพฯฐานะร่ำรวย และย้ายมาอยู่
กับสามีที่นี่

อตินถอดรองเท้าวางลงบนชั้น ก่อนผลักประตูบ้านเข้าไป

ทันทีที่อตินปรากฏตัว สายตาสามคู่อีตกลมมานตัวอติน บรรยากาศ
ในบ้านคุกรุ่นราวกับภูเขาไฟที่กำลังจะระเบิด อตินยกมือไหว้ป่ากับลุงที่นั่ง
อยู่บนโซฟาหวดด้วยท่าที่มึนงงเล็กน้อย ป้านิ่งกอดอกมองเขาด้วยสายตา

เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

ไม่ค่อยดี คล้ายมีความรังเกียจและตำหนิแฝงอยู่ด้วย ส่วนลูกชายของป้าอุไร ซึ่งมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับอดิน ก็นั่งหน้าตึงอยู่ที่โซฟาเดี่ยวเยื้องจากโซฟายาวที่ลุกกับป้าหนึ่ง ลูกพี่ลูกน้องของเขาไม่แม้แต่จะมองหน้าเขาลักนิต

“มีอะไรกันหรือครับ” อดินถามเสียงอ่อนอย่างสุภาพนอนน้อม

ป้าอุไรพยักพืดหน้าไปที่โต๊ะเตี้ยหน้าโซฟา อดินก้มลงดู เขามวดควักเล็กน้อย

มันเป็นนินยายเล่มหนึ่งที่ภาพหน้าปกเป็นรูปผู้ชายสองคนหัวเอนกัน อย่างโจ่งครึม

เรตลิบแปดบวกเลข

เรตชนิดที่อดินเห็นแล้วยังต้องรีบเบือนหน้าหนี ในใจเกิดความกระตอกอายและตกใจผสมกัน

ถ้าเขาจำไม่ผิด หนังสือนินยายเล่มนี้กำลังเป็นประเด็นร้อนแรงบนโลกอินเทอร์เน็ต เป็นหนังสือที่นักเขียนเอารูปนักวาดคนหนึ่งมาใช้โดยที่ไม่ได้รับอนุญาต จัดพิมพ์และทำรูปเล่มขึ้นมาเอง

หนังสือของนักเขียนนิสัยไม่ดีคนนี้มาอยู่ตรงนี้ได้ยังไง?

“ป้าเจอมันอยู่ในห้องของป้าหนึ่ง เป็นหนึ่งบอกว่าหนังสือเล่มนี้เขาไม่เคยเห็นมาก่อน นี่เป็นหนังสือของอดินใช่ไหม?”

อดินเหลือบมองเป็นหนึ่งแวบหนึ่ง ก่อนก้มลงมองหนังสือนินยายบนโต๊ะอีกครั้ง

ในใจเขานึกอยากจะทำอะไรออกมาให้ปวดฟันเลยทีเดียว

“ไม่ใช่ของผมครับ” อดินปฏิเสธอย่างหนักแน่น

“ไอ้หนังสือลามกแบบนี้จะไม่ใช่ของอดินได้ยังไง อดินชอบผู้ชายไม่ใช่หรือ ถ้าไม่ใช่ของอดินแล้วจะเป็นของใคร?”

“ป้าลองถามเป็นหนึ่งดูเถอะครับ”

เป็นหนึ่งมองหน้าแม่ตัวเอง ล่ายหน้าไม่รู้เรื่องราว “แม่ ผมไม่อ่านอะไรแบบนี้ ผมไม่ได้ไม่ปกติแบบอดินนะ”

อดินหัวเราะ‘เหอะ’ในใจ

ป้าอุไรจ้องอดินเขม็ง เธอขึ้นไปที่หนังสือเล่มนั้น พุดด้วยน้ำเสียง

เข้มงวดและหงุดหงิด “เก็บหนังสือกลับไป แล้วเดี๋ยวกี้จะคุยกับแม่ของอดิน”

อดินยิ้ม โคง้ตัวให้อีกฝ่าย “ครับ” เขาคิวหนังสือเล่มนั้นแล้วเดินขึ้นไปบนห้อง

อดินวางกระเป๋าสะพายและหนังสือนินยาลงบนโต๊ะ เขารุดตัวลงนั่งไปหน้าสดีไลเหมือนตะวันดวงน้อยสงบนิ่ง ไม่ได้แสดงควมโกรธเคืองอะไรกลับกัน เขารู้สึกว่าเรื่องนี้ตลกมาก ๆ

มันไม่ใช่ของเขาแบบพันล้านเปอร์เซ็นต์

แถมนักเขียนนิสัยไม่ดีแบบนี้ มีหรือเขาจะสนับสนุน

เป็นคนผลิตงานศิลปะเหมือนกัน แต่กลับทำร้ายกัน

จะไปสนับสนุนลงได้อย่างไร

อดินถ่ยรูปหน้าปกนินยาลเล่มนี้แล้วส่งเข้าไปในแชตกลุ่มเพื่อนสามคน

เจตน์ : ...

ภัทริน : อดินซื้อหนังสือเล่มนี้ด้วยหรือ *อิโมจิหน้าซ็อก*

อดิน : ไม่ใช่ ๆ ๆ ๆ เรื่องมันยาว เดี๋ยวกี้ให้ฟัง

เจตน์ : ไอ้ออดิน แกส่งอะไรมา!?!?

ภัทริน : เมื่อวานเราไปตามไล้ใจมา หนังสือเล่มนี้ทำกันภายในกลุ่มพอเป็นเรื่องขึ้นมา นักเขียนก็บอกว่าเอารูปมาจากพินเทอเรสต์ ไม้รู้ว่าต้องขออนุญาตก่อน เชื้อเขาเลย *อิโมจิมองบน*

เจตน์ : ไม้รู้เรื่องอะไรหรอกนะ แต่รูปวาดทุกรูปมันมีเจ้าของ ไม่ใช่หรือ ใช่อี้ชั่วไม่ได้ดี นี้ขนาดไม้ได้อยู่ในวงการยังรู้เลย *อิโมจิไล้แว่นตาดำยิ้มร้าย ๆ*

อดินยังไม้ได้ทันพิมพ์ตอบอะไรเพื่อน ประตูห้องก็โดนเคาะ เขาเดินไปเปิดประตูเห็นเป็นหนึ่งยืนยื่นชิตหน้าไล้เขา เป็นหนึ่งตัวสูงกว่าเขามาก สายตาที่มองเขาจึงเหมือนกับกำลังมองสัตว์เล็กอ่อนแอ

“เอานินยาคืนมา”